

Una història tan irreal com real

Un relat de: [Akin](#)

Una història tan irreal com real

Vaig sentir-me malament i ell va decidir portar-me al metge. De cop, era a un lloc on hi havia gent que es movia, caminava de pressa, no coneixia ningú, tot era desconegut, estava atordida, confosa i neguitosa, de vegades, unes persones em parlaven, m'agafaven les mans, em miraven mentre que em tocaven la cara o les espatlles, però continuava inquieta, tot era nou per a mi. Després d'una estona em van ficar a dins d'un vehicle, corria molt i feia un soroll ensordidor, alarmant que em provocava por, però aquella gent em deien que estigués tranquil•la. Vàrem arribar a un edifici enorme, era a prop d'un pendent ple de grans pedres. A dins, hi havia una família molt gran, un senyor i les seves filles, tots es mostraven afables i agradables amb mi. Em posaren un llit, em van dir que era per a mi, volien que descansés i em sentís còmoda, em donaren menjar i aigua, no sé, crec que volien que en quedés amb ells per sempre. Devia ser una gent adinerada perquè tenien una senyora que neteja la casa. Malgrat tot, volia marxar, em faltava algú, no sabia qui, però havia deixat de veure a la persona amb qui vivia, em trobava segura i assossegada, la que em feia el menjar, em posa al llit, em dutxava... Trobava a faltar espais coneguts però no sabia, ben bé, quins. Un dia aquella família va dir-me que aviat marxaria a casa, sincerament, no vaig reaccionar gaire, perquè no vaig entendre del tot bé què volien dir amb allò. Era fosc, hi vaig sortir al carrer, seguidament, vaig veure un noi, crec que era el "Carlitos", almenys el coneixia, darrere, hi havia qui més havia trobat a faltar i desitjat veure, potser era el "Juan". Em vaig aferrar a ell tan fort, m'havia fet molta alegria tornar-lo a veure. Ell, també va reaccionar igual, s'hi va emocionar i em va agafar tant fort com si no volgués que ens separéssim més. Crec que no li va agradar que hagués estat en aquesta casa amb aquesta gent, volia que estiguéssim junts. Com sempre hem estat. Van preguntar-me on eren les ulleres, jo no m'havia adonat que no les duia, potser, no havia vist del tot correctament, però no ho vaig saber expressar a ningú.

El senyor era un home que havia estudiat medicina, era el doctor que la va atendre, les filles eren noies que havien format professionalment per exercir de tècniques i auxiliars sanitàries, eren les filles del senyor, la senyora que netejava, pertanyia al personal de neteja de l'hospital i el llit que li havien ofert era la llitera del box on va estar ubicada. "El Carlitos" era un dels tres fills i, el de darrere, el que tant la va fer emocionar, era el seu estimadíssim marit, el "Juan". Pobreta, què devia pensar sense veure ningú ni res conegut, li ha degut semblar un temps llarguíssim, ho ha degut passar fatal, incapaç de poder expressar res del que li succeïa, ni les seves necessitats, ni les seves emocions, i amb l'agreujant de no veure correctament!!

La manera en què la Maria viu algunes vivències des de fa alguns anys. La Maria pateix grau dos, avançat, d'Alzheimer.

Akin

Juny de 2020